

EL DEMÓCRATA

ÓRGANO DE LA COALICIÓN LIBERAL DEMOCRÁTICA

Número suelto, 15 cts.

Saldrá los domingos

Trimestre, 1'50 ptas.

Los trabajos insertos en este periódico, se publican bajo la exclusiva responsabilidad de sus autores

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle Clavé, 25 : Imprenta

Anuncios a precios convencionales
No se devuelven los originales

LA MANCOMUNIDAD

El Gobierno y los catalanistas

Un Estado dentro de otro

Es intolerable la procacidad con que los catalanistas pretenden ir construyendo poco a poco el Estado catalán, dentro y a costa del Estado español. No es la primera vez que hemos hecho notar estas maniobras de los enemigos de la unidad nacional, empleadas contra Gobiernos débiles y acompañadas por amenazas más o menos encubiertas, que sirven de fundamento a mercedes obtenidas por la coacción o por el miedo.

Lo que sucede actualmente con el asunto de la reversión de las líneas telefónicas catalanas es una muestra de este procedimiento solapado a que tan aficionados son los nacionalistas de las ramblas. La Mancomunidad exige que le sean entregadas dichas líneas. De la confianza que la Mancomunidad inspira puede dar pruebas la actitud de resistencia que tomó al conocer la noticia el personal de teléfonos y telégrafos, iniciando una huelga para protestar del descabellado intento. La Mancomunidad no inspira confianza a nadie. Su administración es desastrosa, y los escándalos que con este motivo se han producido, dejaron perdurable memoria en toda Cataluña. La Mancomunidad es una merienda de negros y el «Yo acuso» de *Xenius*, que puso de relieve las polacadas que se cometen en el seno tenebroso de aquel aquelarre de duendes con barretina, ha puesto el «Inri» a la Corporación que tantas y tan vanas esperanzas despertó entre la masa catalanista, que conducen como pastores Cambó Ventosa y Puig y Cadafalch.

Ninguno de los tres ha podido evitar la bancarrota pública de la careada Institución catalana. Económicamente, la Mancomunidad es un tremendo fracaso, que ha venido a demostrar la absoluta incapacidad de los hombres que dirigen el catalanismo militante por los mal disimulados senderos de un nacionalismo francamente separatista. El fracaso de la Mancomunidad, como el fracaso del Banco de Barcelona, son dos hechos demostrativos de lo que sería el Estado catalan libre. ¡Un desastre! Toda España está conforme con esta opinión, que no es nuestra exclusivamente, sino la de la mayoría del país y la de muchísimos catalanes... Sólo los Gobiernos, éste, el otro y el de más allá, parecen no participar de ella. Y la razón está a la vista. Después de los dos ruidosos fracasos que dejamos mencionados, el Sr. Maura, el hombre conspicuo, el gobernante falentoso, el heredero de la cualidad de «monstruo» que la adulación política de 1876 atribuyó a Cánovas del Castillo, trajo a dirigir la Hacienda española al Sr. Cambó... Mayor disparate no se ha ofrecido en la absurda historia de nuestra política actual. Y como era un disparate, sucedió lo que tenía que suceder: que el Sr. Cambó desapareció de la escena sin resolver nada, sin poner a flote una cáscara de nuez, pero habiendo trabajado *pro domo sua*, es decir, *pro domo* catalanista, con el objeto de seguir disfrutando en Cataluña de la popularidad que había ido dejándose enredada en las zarzas de sus fracasos.

Esta «bondad», por no llamarla de otro modo, de los Gobiernos de Madrid es la que ha animado a los de la Mancomunidad a lanzarse en el asunto de los teléfonos. Como vulgarmente se dice, los catalanistas no tendrán ningún inconveniente en pedir la Biblia políglota, si estuviera en la mano de los Gobiernos de Madrid. Los catalanistas hacen bien; los que hacen mal son los Gobiernos de España, mostrando esta debilidad que la opinión general del país les echa en cara, atribuyéndola, como es natural, a sentimientos de una naturaleza que sonrojarían al hombre más pusilánime y falto de carácter. Elementos que están muy lejos de participar de ese apocamiento gubernamental, presentaron ayer al Congreso de los Diputados una proposición encaminada a evitar que se acceda a lo que piden los catalanistas. No es posible tolerar que paja con paja, los enemigos de España se labren un nido aparte, colgándolo de una de las más frondosas ramas del robusto tronco español. El instinto de conservación más elemental aconseja no contribuir desde el Poder a la desmembración de España. Queremos creer que la voz de la prudencia y de la razón se sobrepondrá al fin a todos estos manejos nacionalistas, pero bueno será vivir alerta, y aquí estamos todos, dispuestos a combatir debilidades, abandonos y miedos injustificados.

Impremta Garrell

Estampes per a comunió

desde 25 una pesseta

S'ha rebut ja un extens i variat assortit

Tot per mi!

Amb el títol de «Tot és meu», escriu a «La Veu de Catalunya» el President de la Diputació de Barcelona senyor Vallès i Pujals, per a criticar al centralisme absorbent de l'Estat espanyol.

Remarca la semblança en un boig popular — en «Quelus» — que tenia la dèria de fer-se amb tot quant li venia a mà, sense reparar, el pobre, si era o no superior a les seves forces, fins i tant que en arribar a una pedra va voler carregar una pedra tant grossa, que va aixafar-lo, deixant sense vida al qui va passar-la amb la mania de «tot és meu».

La trista fi d'en «Quelus» serà la de nostra Espanya — vaticini del nacionalista Vallès i Pujals, — si el cel no hi posa remei; per la obsessió de no voler repartir la càrrega, massa feixuga, amb corporacions capacitades per a compartir-la.

El President de la Diputació barcelonina assenyala, però no defineix d'una manera clara, el què el mou a llençar tant greu diatriba entre els governs d'Espanya.

Es un sistema de covardia el voler presentar, com a latent a Catalunya, un problema que no s'atreveixen a plantejar ni a provocar en el Parlament.

Volen sostenir una ficció, la del govern de la Mancomunitat, deslligat de tota dependència i despulat de superior jerarquia, per a mantenir el caliu que tal estat d'anarquia política li proporciona a Catalunya per les joventuts inconscients, educades en un ambient netament separatista. Prefereixen els prohoms del nacionalisme viure a precari, que no obtenir per una llei votada per les Corts, els mitjans indispensables per a que els organismes legalment constituïts puguin desenrotllar la seva vida sense raquitismes ni misèries.

El problema que apunta el senyor Vallès i Pujals és el de les delegacions per a la Mancomunitat.

Per què tants escarafalls i per què sentir-se tant apremiosos, si no han fingut cap inconvenient en fruir dels aventatges del Poder sense sisquera recordar-se que a Catalunya hi existeix una Mancomunitat que viu d'al·mòines, veient-se obligada a jugar la corda fluixa quan d'util·litzar la

lleï es tracta? Quines delegacions han obtingut els Cambó, Ventosa, Rodés i Bertràn i Musitu per a la Mancomunitat...?

Les corporacions regides pels nacionalistes, no són pas models de bona administració: la Mancomunitat, la Diputació i l'Ajuntament de Barcelona serveixin d'exemple. Si a l'Estat espanyol li resta quelcom de cervell, no creiem factible que fassi cap comanda ni vulgui alleugerir-se la carga, per pesada que li siga, per a compartir-la amb qui, ni en un moment sisquera, se n'ha fet mereixedor per cap concepte.

I respecte a la sentència ridícula que sobre la Nació llença el President de la Diputació de Barcelona, no creiem que hagi de fer por a ningú, com estem segurs que no hauràn de faltar Cambons que desintressadament, amb la vista fixa en una Espanya gran, es prestin a donar saba, a donar força, al pobre «Quelus».

Els oportunistes

El tonto d'en Riva i de España diu que entre els partidaris d'en Torras hi ha varietat d'idees polítiques: lliberals, republicans, lerruxistes i carlins; és a dir, un compost de tots els matïços que integra la política catalana.

Naturalment, tots els que no estan conformes amb la política *Intervencionista* de la Lliga estan al costat d'en Torras.

Doncs, què es pensava el «Gedeón» de la Lliga?, que tothom era catalanista a la manera dels homes de la plaça de la Cucurulla?

No home, no; *aún hay clases, Veremundo!*

Ademés la Lliga, quan li ha convingut, tant aquí com a Barcelona i a tot arreu, s'ha coaligat amb monàrquics, conservadors, lliberals, carlins i fins amb *moros*. Les combinacions maquiavèliques d'en Cambó han inventat els partits «catalanistes», «autonomistes», «monàrquics nacionalistes», «monàrquics-catòlic-regionalistes», «regionalistes monàrquics», etc.

Es a dir, la Lliga, que hauria de tenir un programa ben definit, s'ha emmoïllat a totes les conveniències del moment; quan els ha convingut han gallejat de separatistes; per a nodrir les concupiscències dels capitosts, han predicat les necessitats de l'*oportunisme*, acceptant carteres de ministre; en altres circumstàncies propícies, han cantat les excel·lències de l'Espanya Gran, i fins a Covadonga, el *leader* ensalçà les virtuts del Rei...

I don Santiago de Riva i d'Espanya fa escarafall de que el torrisme sigui integrat pels enemics d'aqueixa política funesta i desaprensiva!

I doncs, quins han d'ésser els contraris dels cucurulleros, sino els que senten un ideal?

Apa, don Santiago, que si no té més arguments per a combatre el torrisme, pot tornar-se'n a Palou, a sembrar pastanagues, i quan sigui el temps de la cullita fer-les ingressar a la Lliga.

A la sala i arcova de la plaça de la Cucurulla, no vindrà d'una més o menys.

I entre les carabasses que ja hi ha i les pastanagues que vostè hi porti, en tindran per a fer una bona sopa i atipar als *xupópteros* de la Mancomunitat, quan s'els acabi el *momio*; que això no trigarà pas gaire, per a bé de Catalunya i el bon nom dels catalans.

Així sia Amen.

UN RABASSAIRE DE PALOU

NOTETES

Sabiem del virrei de Palou que era un tonto presumit i un subjecte petulant i de ridícula fatuïtat; més, en una local de l'últim nombre de «Gent d'ara» li hem descobert una nova *qualitat* que restava incoñeguda per a nosaltres.

No direm que aqueixa sigui la de malhome, encar que el verí destil·lat en la nota, demostra una greu falta de civisme a les coses i als homes, quan aquestes i aquests res tenen que veure en lo efímer de la política. Una cosa es l'*escultura* i altra l'*agricultura*.

I al virrei de Palou, com a *bon pagès*, li aconsellem que procuri cuidar-se de l'*agricultura* i deixi l'*escultura* de banda.

O sinó, li direm... *cul d'olla!*

Don Santiago ens diu als de EL DEMOCRATA que no gastem tanta habilitat.

Però no desmenteix la rectificació que férem sobre la filiació política del Alcalde de Montornès.

Això no és habilitat, senyor de Riba i España; es senzillament posar els punts sobre les ii.

I els punts ja se sab que no més estan bé sobre les ii, i a la roba.

Tot el demés són romanços.

Ara resulta que Don Santiago està enfadat perquè tenim la sort de no poder-lo discutir en sèrio.

Ai, pobres de nosaltres! Quina culpa tenim, si el virrei de Palou té la virtut d'alegrar-nos la vida, inclús amb les seves tonteries que li provoquen el general Miru i demés personatges de l'Hostal de la Guatlla?

L'«ambaixada catalana» s'ha pasejat per la «Villa del oso» pidolant apoi als polítics cen-

tralistes per a la cessió dels telèfons de Catalunya a la Mancomunitat

A última hora, el Marquès d'Olèrdola els ha enredat la troca, actuant, com sempre, *de mal català* — com diria la Veu —; perquè senyors, oposar-se a que la Mancomunitat, i en la seva representació en Puig i Cadafalch, pugui fer-se amb un grapat de mil·lions, és no tenir sentiment patriòtic; no estimar a Catalunya; ofendre a Sant Jordi i donar gust al drac.

«El Diluvio» ens fa conèixer la última *coqueteria* d'en Cambó.

Allunyar-se de Barcelona!

En Francisquet de Verges s'en va a cercar lloc de repòs per als seus protegits-protectors, del Banc de Barcelona, car vol privar-los de que sentin els acords de la «marxa dels pillets» que assaigen amb molta cura els accionistes i compta correntistes burlats pels maquiavelismes d'uns quants polítics d'ofici.

Serà la millor justificant per a l'última *minuta*.

En Ventosa i Calvell actua de *feroci romani* en el Parlament.

No terminarà la legislatura sense que un *roedor* li acabi les agalles.

I aleshores veurem *un tigre a la basura*.

Perquè nosaltres diem Hostal de la Guatlla d'aquella quadra d'animals que els regionalistes (P) han utilitzat com a esbarjo de les seves expansions bèl·liques, i en desagravi de aital qualificació, han motejat a La Unió Lliberal, de Cafè de les Garces.

Hombra, don Santiago! Hi ha comparacions odioses; més, aquesta és ridícula.

Es veu bé que vostè no l'ha pas vist el Cafè de la Unió; d'altra manera no hauria dit aquella irreverència.

Vingui-la veure, un dia, i fins m'atreveixo a dir que, encantat, quan contempli aquell bé de Déu, es farà dels nostres.

Ei, si el volem!

Don de Riva i d'Espanya diu que «a cada puerco le llega su San Martín».

Entesos. No hi tenim res que dir.

El diumenge passat recorrérem una pila de carrers de Barcelona, i mal comptades o ben comptades, trobarem una dotzena, poc més o menys, de banderes catalanes als balcons, malgrat la propaganda dels lligueros perquè es donés una nota de catalanitat... regionalista.

Més ben enterats, podem assegurar que els balcons corresponien a habitacions d'altres tanes sangoneres de la Mancomunitat.

Protestem de que només fossin una dotzena. Els xupòpters de la Mancomunitat es poden comptar perigrosses; i quan menys, per agraïment, podien gastar-se deu o dotze ralets cada un, per un trós barrat de Ilustrina.

L'avara poveria dei catalani!

Escarrancits!!

Els insaciabls regionalistes aquests dies estàn que trinen perquè veuen que s'els escapa de les mans la «moma» de la reversió dels telèfons.

Després diràn que de Madrid no en volen res!...

Res que no siguin mil·lions i carteres de ministre, eil!

Encara voleien els mil·lions del Parc de Montjuïc, els del Banc de Barcelona i els dels autobusos; i encara són ex-ministres en Cambó, en Ventosa i en Bertràn i Musitu.

I el que continuaran siguent-ho.

Mentre cobrin.

O es morin... de vells.

Deu els conservi la vida i la gana.

L'espieta que tenim a l'Hostal de la Guatlla, ens anuncia el viatge d'en Tardà a Madrid, que tindrà lloc el proper dimarts, acompanyat d'una respectable personalitat barcelonina.

Ens sabia greu que el coneguessin i s'el quedessin a n'el Pepet Valent.

¡Ojo! Que a la tercera va la vencida.

GACETILLAS

Mañana lunes, día 1.º de mayo, se holgará en fábricas y talleres, con motivo de celebrarse la llamada Fiesta del Trabajo.

Con tal motivo, las empresas de los dos salones de proyecciones, Mundial y Principal Cine, anuncian sendos programas de películas

También para festejar la fecha del 1.º de mayo, se dará una función teatral, esta noche, en el teatro de La Unión Liberal, a cargo de las agrupaciones de aficionados Juventut Alhambrina y Esbart Artístico, poniéndose en escena el drama en tres actos, de Guimerá, «En Pólvora» y el juguete en un acto, «Una senyora sola».

En el teatro de La Unión Liberal dióse el jueves de esta semana, por la noche, el primer concierto del «Curso de Primavera», organizado por la «Asociación de Música de Granollers».

El programa de esta fiesta musical fué a cargo de Eduardo Toldrà (violín) i Blai Net (piano), excelentes artistas ya ventajosamente conocidos por los entusiastas *amateurs* que constituyen la «Asociación» que preside nuestro distinguido amigo don Magín Anglés, cuya labor sólo elogios merece.

Es por demás decir que las obras que integraban el programa, selección de bellas composiciones de los grandes maestros de la música,

fueron interpretadas impecablemente, cual corresponde al talento y a la fama de los dos notables artistas, y que el público habitual a esta clase de fiestas, que tanto dicen en favor de Granollers, mostró repetidamente su entusiasmo obligando a aquéllos a presentarse al escenario infinidad de veces a la terminación de cada una de las tres partes del concierto.

Llamamos la atención del señor Alcalde sobre la noticia, que se ha dado con carácter oficial, de la existencia de varios perros hidrófobos en el vecino pueblo de La Garriga.

Creemos que todas cuantas precauciones se tomen serán pocas, para preservarse del peligro que ello significa.

El pasado miércoles visitó esta Ciudad el Excmo. Sr. Capitán General de Cataluña, Marqués de Estella.

Fué recibido por las Autoridades, pasando a visitar el Hospital Asilo; el de nueva construcción; y cumplimentó al Ayuntamiento, luego de revistar las tropas en el cuartel.

El General fué obsequiado en el despacho de la Alcaldía con una copa de champaña.

Hemos leído en la prensa de Barcelona que el lunes de esta semana se efectuaron con feliz resultado, las pruebas de un invento del ingeniero, don Ramón Volart, para la obtención, por procedimientos sintéticos, de muy importantes productos químicos.

Dichas pruebas se efectuaron en Las Franquesas en el edificio propiedad del industrial de ésta, don Luis Serra y Guardia.

Esta semana se han celebrado en esta iglesia parroquial solemnes funerales por el eterno descanso de las señoras doña Angela Mogas, de Gibert y doña Eulalia Ramis, viuda de Vicente, hermana política y tía, respectivamente, de nuestro querido amigo el ex-concejal don Manuel Pagés Ramis, que hace pocos días dejaron de existir.

Con tal motivo, se han patentizado las simpatías de que gozaban las finadas y las amistades que en el vecindario cuentan las familias Gibert y Pagés, a las cuales trasladamos la expresión de nuestro pesar por la desgracia que les aflige, muy particularmente al joven don Mariano Gibert, que ha visto desaparecer para siempre a su bella esposa precisamente cuando le había ofrecido el primer fruto de su matrimonio.

E. P. D.

Esta mañana se ha arrojado a la vía, al paso del tren correo de Barcelona, un hombre de unos treinta y cinco años, vecino de esta ciudad, conocido por Lauro.

El infeliz, cuyos nombres no nos ha sido posible comprobar, ha fallecido, horriblemente destrozado.

Falta un aprenent

a la Imprenta Garrell

Imp. GARRELL. — Teléfono 117: Granollers

El Demócrata

Órgano de la Coalición Liberal Democrática

ANUNCIOS, EDICTOS Y COMUNICADOS
a precios convencionales

Redacción
Calle de Corró, 96

Administración
Calle Clavé, 25 : Imprenta

DISPONIBLE

DISPONIBLE

CASA GARRELL

IMPREMTA

Establerta l'any 1860

Articles d'Esriptori i Dibuix
Llibres Ratllats : Blocs Notes

Diaris : Revistes : Novel·les
Assortit de Joguines : Postals

Carrer Clavé, 25

GRANOLLERS

Telèfon 117

DISPONIBLE

DISPONIBLE